

Muscle Memory & Mitzvot

“Choice of attention is to the inner life what choice of action is to the outer.” W. H. Auden

1. Mishna Avot 3:15

הכלל צפוי, וְהַרְשׁוּת נְתוּנָה, וּבְטוֹב הָעוֹלָם נְדוּן. וְהַכֵּל לְפִי רַב הַמַּעֲשֶׂה

Rambam:

וְזֶה עֵינִין אָמְרוּ לְפִי רַב הַמַּעֲשֶׂה אֲבָל לֹא לְפִי גוֹדֵל הַמַּעֲשֶׂה

“If a person gives 1,000 coins at one time and to one person, this is inferior to the one who gives 1,000 times with 1,000 coins ... for the latter case multiplies the spirit of generosity 1,000 times over, while giving just once will arouse awaken the spirit of generosity once, and then it ends.”

2. רמב"ן על דברים כ"ב:ו' א'

בכל המצות טעם... שאין התועלת במצות להקב"ה בעצמו יתעלה אבל התועלת באדם עצמו למנוע ממנו נזק או אמונה רעה או מדה מגונה... וכי מה איכפת לו להקב"ה בין שוחט בהמה ואוכל או נוחר ואוכל... אי זהו כבוד המקום כגון סוכה שאיני עושה לולב שאיני נוטל תפילין שאיני מניח והיינו כבוד המקום משמע דלנפשיה הוא דמהני... וכן אמר בתורה (לעיל יג) לטוב לך... וכן מה שאמרו (ברכות לג) לומר שלא חס האל על קן צפור ולא הגיעו רחמיו על אותו ואת בנו שאין רחמיו מגיעין בבעלי הנפש הבהמית למנוע אותנו מלעשות בהם צרכנו שאם כן היה אוסר השחיטה אבל טעם המניעה ללמד אותנו מדת הרחמנות ושלא נתאכזר

Ramban on Deuteronomy 22:6:1

there are explanations for all of the commandments...As they wanted to say that there is no gain in the commandment for the Holy One, blessed be He, Himself, may He be elevated; but [rather] the gain is for man himself - to prevent him from damage or a bad belief or a disgusting character trait...and what gain and honor to the Creator is there, may He be blessed, from the neck more than from the back or [from] stabbing...they elucidated that even the lulav and the sukkah and the tefillin - that He commanded that they be 'a sign upon your arm'...are not for the honor of the Lord, may He be blessed, but [rather] to have mercy on our souls...And so [too], it stated in the Torah (Deuteronomy 10:13), "for your good,"...And so that which they said (Berakhot 33a), is to say

that God did not worry about the nest of the bird and His 'mercy did not reach' it and its child; as His mercy does not extend to creatures with an animal soul, to prevent us from doing what we need to them. As were it so, slaughtering would be forbidden. But [rather], the reason for the proscription is to teach us .the trait of mercy and that we not become cruel

3. Rambam: Guide for the Perplexed 3:31

והכונה כולה להועילנו - כמו שבארנו מאמרו "לטוב לנו כל הימים לחיותנו כהיום הזה" ואמר "אשר ישמעון את כל החוקים האלה ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה" - כבר באר שאפילו ה'חוקים' כולם יורו אל כל הגוים שהם 'בחכמה ותבונה' ואם היה ענין שלא תודע לו סיבה ולא יביא תועלת ולא ידחה נזק - למה יאמר במאמינו או בעושהו שהוא 'חכם ונבון' וגדל המעלה ויפלאו מזה האומות?...?

[...] all of it is to benefit us. Thus we explained the Scriptural passage, "for our good always, that He might preserve us alive, as it is this day" (Deut. 6:24). Again, "which shall hear all those statutes (chukkim), and say, surely this great nation is a wise and understanding people" (ibid. 4:6). He thus says that even every one of these "statutes" convinces all nations of the wisdom and understanding it includes. But if no reason could be found for these statutes, if they produced no advantage and removed no evil, why then should he who believes in them and follows them be wise, reasonable, and so excellent as to raise the admiration of all nations?

4. Mishlei 6:23

כִּי נֵר מִצְוָה וְתוֹרָה אֹר וְדַרְךְ חַיִּים תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר:

For the commandment is a lamp, The teaching is a light, And the way to life is the rebuke that disciplines

5. Sefat Emet (Rabbi Yehudah Leib Alter of Ger 1847-1905)

"Especially at this season, when lights were miraculously lit for Israel even though they did not have enough oil, there remains light even now to help us, with the aid of these Hanukkah candles, to find that hidden light within." The Hanukkah candles are a spiritual symbol; the light of the commandments by which we search out our inner

selves. We seek out the hidden divine light within ourselves; the mitzvot are light-seeking candles, instruments given to us to aid us in that search.

6. Netivot Olam, Netiv Hatorah 17:2 (Maharal of Prague c.1512 - 1609)

Torah Anchors All Light: Personal, National, Universal

כי התורה היא שכלית, ואינה שייכת אל האדם שהוא גשמי, רק על ידי המצות שהם מתיחסים לאדם לגמרי, וכמו שהתבאר למעלה. אצל המצוה כתיב (משלי ו, כג) "כי נר מצוה", ואצל הנשמה כתיב גם כן (משלי כ, כז) "נר ה' נשמת אדם", שהם שניהם שוים, כמו שהתבאר. ולכך המצות שהם שייכים לאדם, על ידי זה יש לאדם שייכות אל התורה. וכאשר מדליק הנר, אחר כך מגיע אל האור, שהוא התורה. ולכך כאשר עושה המצות, שהם נר, אחר כך מגיע אל האור, היא התורה.

ולכך כתיב "כי נר מצוה ותורה אור", והיה לו להקדים ולומר 'כי תורה אור ונר מצוה', רק כי הכתוב בא לומר כי המצוה היא סבה לתורה, שאם אין האדם עושה המצות, ויאמר כי לא יהיה לי* רק למוד התורה, אף התורה אין לו. כי האדם והתורה הם שני דברים נבדלים זה מזה, ואינם שייכים זה לזה; שהאדם הוא חמרי, והתורה היא שכל פשוט. אבל המצוה שהיא תלויה במעשה, אשר המעשה שייך אל הגוף והגשם, ועל ידי זה האדם ראוי אל התורה השכלית. ולכך אמר שאם האדם יאמר "אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לו".

7. Akeidat Yitzchak 68:1:4

Sunlight is a gift bestowed on everyone, yet, unless one is equipped to receive it through normal channels, one may not benefit from it. Anyone whose eyes are defective, may fail to benefit from the rays of the sun and remain blind. Torah, i.e. spiritual light, is provided for man, but it too requires channels that are primed to receive it, understand it and make use of it. *Ner mitzvah*, the commandment being a lamp, refers to the local illumination achieved through performance of an individual *mitzvah*, whereas *Torah or*, the Torah is Light itself, refers to the spiritual illumination provided by Torah in its entirety, since it has the ability to bathe the whole human personality in its spiritual light. Priming one's antenna, however is necessary, else the impact of all that spiritual light goes to waste.

עקידת יצחק ס"ח:א:ד'

כן הענין גם בהערות אלקיות אשר בדת, כי אף שהם אמיתיות הכרחיות אשר אין מקום להכחישן בכל זאת לא היו מועילות לאדם אם לא נתן ד' לו כשרון שכלי והכנה ראויה להשיגן

"ל תן לעין שכלי, אותה ההכנה המצטרכת להשגת נפלאות תורתך, כי שכל האדם ביחסו אל התורה, והחכמה האמיתית, כיחס עין בשר אל אור השמש או אור נר מלאכותי "כי נר מצוה

ר"ל שכל מצוה פרטית תסבב לאדם רק הארת שכלו החלקיית כאור נר אשר יאיר רק בגבול קטן מסביב לו

ותורה אור" ר"ל התורה בכלל מסבבת הארה כללית כאור שמש אשר יפיץ קרניו על כל אשר בארץ" מתחת ואין נסתר מחיותו ומאורו

והנה ההכנה הזאת היא באמת נתונה מלידה ומבטן לכל בן אדם, כי אחרי שנוצר בצלם אלקים ונפח באפיו נשמת חיים שהיא נפשו המשכלת הוא מוכשר להשגת האמיתית בכח, אך מצטרך הוא אח"כ ללימוד והשתדלות אם יצא כשרונו זה הכחני גם אל הפועל

כי על זה הענין עצמו אמר החכם בנו כי נר מצוה ותורה אור (משלי ו' כ"ג). וזה כי כמו שהנר או האור הכולל הוא האמצעי המוציא לפועל כח הראות. כן הערות המצוה והתורה לכל בני ישראל יהיה אור במושבותם. אלא שהמצוה לפי שהיא חלקית דמה אותה אל הנר החלקי והתורה הכוללת דמה אותה אל האור לפי שהוא מבואר כי לפי רוב הטובה יתרבה התועלת

8. Sefer HaChinuch 16

ספר החינוך ט"ז (שמות י"ב:מ"ו)

בְּבֵית אֶחָד יֵאָכֵל לֹא-תוֹצִיא מִן-הַבַּיִת מִן-הַבֶּשֶׂר חוּצָה וְעַצֵּם לֹא תִשְׁבְּרוּ-בּוֹ:

(א) שלא לשבור עצם מן הפסח - שלא לשבור עצם מכל עצמות הפסח

(ב) משרשי המצוה. לזכר נסי מצרים כמו שכתבנו באחרות. וגם זה גזע מן השורש הנזכר, שאין כבוד לבני מלכים ויועצי ארץ לגרר העצמות ולשברם ככלבים, לא יאות לעשות ככה, כי אם לעניי העם הרעבים. ועל כן בתחילת בואנו להיות סגלת כל העמים ממלכת כהנים וגוי קדוש (שם יט ו), ובכל שנה ושנה באותו הזמן, ראוי לנו לעשות מעשים המראים בנו המעלה הגדולה שעלינו בה באותה שעה. ומתוך המעשה והדמיון שאנחנו עושין, נקבע בנפשותינו הדבר לעולם. ואל תחשב בני לתפש על דברי ולומר ולמה יצוה אותנו השם יתברך לעשות כל אלה לזכרון אותו הנס, והלא בזכרון אחד יעלה הדבר במחשבתנו ולא ישכח מפי זרענו? דע, כי לא מחכמה תתפשני על זה, ומחשבת הנער ישיאך לדבר כן. ועתה בני, אם בינה שמעה זאת, והטה אזנך ושמע (משלי כב יז), אלמדך להועיל בתורה ובמצות. דע, כי האדם נפעל כפי פעולותיו, ולבו וכל מחשבותיו תמיד אחר מעשיו שהוא עוסק בהם אם טוב ואם רע, ואפילו רשע גמור בלבבו וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום, אם יערה רוחו וישים השתדלותו ועסקו בהתמדה בתורה ובמצות, ואפילו שלא לשם שמים, מיד ינטה אל הטוב, ומתוך שלא לשמה בא לשמה, ובכח מעשיו ימית היצר הרע, כי אחרי הפעולות נמשכים הלבבות. ואפילו אם יהיה אדם צדיק גמור ולבבו ישר ותמים, חפץ בתורה ובמצות, אם יעסק תמיד בדברים של דפי, כאלו תאמר דרך משל שהכריחו המלך ומינהו באמנות רעה, באמת אם כל עסקו תמיד כל היום באותו אמנות, ישוב לזמן מן הזמנים מצדקת לבו להיות רשע גמור, כי ידוע הדבר ואמת שכל האדם נפעל כפי פעולותיו, כמו שאמרנו. ועל כן אמרו חכמים ז"ל (מכות כג, ב) רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות, כדי להתפיס בהן כל מחשבותינו ולהיות בהן כל עסקינו להטיב לנו באחריתנו. כי מתוך הפעולות הטובות אנחנו נפעלים להיות טובים וזוכים לחיי עד. ורמזו ז"ל על זה

(מנחות מג, ב), באמרם כל מי שיש לו מזוזה בפתחו וציצית בבגדו ותפילין בראשו, מובטח לו שלא יחטא, לפי שאלו מצות תמידיות, ונפעל בהן תמיד.

ג) לכן אתה ראה גם ראה, מה מלאכתך ועסקך, כי אחריהם תמשך ואתה לא תמשכם. ואל יבטיחך יצרך לומר, אחרי היות לבי שלם ותמים באמונת אלהים, מה הפסד יש כי אתענג לפעמים בתענוגים אנשים, בשוקים וברחובות, להתלוצץ עם הלצים, ולדבר צחות, וכיוצא באלו הדברים שאין מביאין עליהן אשמות וחטאות, הלא גם לי לבב כמוהם, קטני עבה ממותניהם, ומדוע ימשכני הם אחריהם? אל בני, השמר מפניהם, פן תלכד ברשתם. רבים שתו מתוך כך כוס תרעלתם, ואתה את נפשך תציל. ואחר דעתך זה, אל יקשה עליך מעתה רבוי המצות בענין זכירת נסי מצרים, שהם עמוד גדול בתורתנו, כי ברבות עסקינו בהם, נתפעל אל הדבר, כמו שאמרנו.

9. Rav Soloveitchik: “Talmud Torah and Kabalas Ol Malchus Shamayim”

<http://arikahn.blogspot.com/2013/03/rabbi-soloveitchik-talmud-torah-and.html>

The study of Torah has a great cathartic impact upon me. It is rooted in the wondrous experience I always have when I open up a gemara. Somehow, when I open a gemara, either alone or when I am in company, when I teach others, I have the impression -- don't call it hallucination -- I have the impression that I hear soft footsteps of somebody, invisible, who comes in and sits down with me, sometimes looking over my shoulder. The idea is not a mystical idea -- the mishna in avos, the gemara in Brachos says yachid sheyoshev v'osek batorah, shechina shruya [3]. We all believe that the nosein hatorah, the One who gave us the Torah, has never deserted the Torah. And He simply accompanies the Torah; wherever the Torah has a rendezvous, an appointment, a date with somebody, He is there.

Therefore, the study of Torah has never been for me dry formal intellectual performance, no matter how important a role the intellect plays in limud hatorah. You know very well that I place a great deal of emphasis upon the intellectual understanding and the analysis of the halachos; you know that this is actually what my grandfather zt"l introduced, and you know -- I have said it so many times, and I will say it again -- our methodology, our analysis, and our manner of conceptualizing, inferring, classifying, and defining halachic matters does not lag behind the most modern philosophical analyses I happen to know something about. We are far ahead of it; the tools, the logical tools, the epistemological instruments which we employ in order to analyze a sugya in shabbos or bava kama are the most modern -- they are very impressive, the creations of my grandfather. Anyway, we avail ourselves of the most modern methods of understanding, of constructing, of inferring, of classifying, of defining, and so forth and so on. So there is no doubt that the intellect plays a tremendous role in limud hatorah.

However, talmud torah is more than intellectual performance. It is a total, all-encompassing and all-embracing involvement -- mind and heart, will and feeling, the center of the human personality -- emotional man, logical man, volunteristic man -- all of them are involved in the study of Torah. Talmud torah is basically for me an ecstatic experience, in which one meets

G-d. And again I want to say that whatever I told you now is not just mysticism or, due to my mystical inclinations; it isn't so. The gemara says so -- chazal have equated talmud torah with revelation, and the great event, the drama of Jewish [living] is reenacted, and restaged, and relived, every time a Jew opens up a gemara. The Talmud in Brachos, while discussing the problem of baal keri, the issur torah of baal keri [4], expressed itself as follows: d'sanya: v'hodotam l'vanecha v'livnei vanecha uch'siv basriha yom asher amadta lifnei hashem elokecha b'chorev, mah lehalen b'ima uv'yira uv'reses uv'ziya, af kan b'ima uv'yira uv'reses uv'ziya [5] -- "make them known unto thy children and thy children's children, the day thou stoodest before the Lord thy G-d in Chorev." The Torah did not say "make known the halachos," more than that. Make known simply your rendezvous with G-d, which means they should experience exactly what you did experience, when you stood before thy G-d in Chorev. How did your people stand before G-d in Chorev? With fear, awe, and with a tremor of the heart, trembling. So must every Jew who engages in talmud torah stand before G-d with fear, awe, and tremor. That is why a baal keri is assur b'divrei torah. It is not the tumah [6]; rather, he is not in the mood to experience the presence of the Almighty, to experience revelation every time he engages in study. If a Jew cannot experience revelation when he is busy studying, then he is assur b'talmud torah.

In other words, the study of the Torah is an ecstatic, metaphysical performance; the study of Torah is an act of surrender. That is why chazal stress so many times the importance of humility, and that the proud person can never be a great scholar, only the humble person. Why is humility necessary? Because the study of Torah means meeting the Almighty, and if a finite being meets the infinite, the Almighty, the Maker of the world, of course this meeting must precipitate a mood of humility, and humility results in surrender [7]. What do we surrender to the Almighty? We surrender two things: first, we surrender to the Almighty the every-day logic, or what I call mercantile logic the logic of the businessman or the utilitarian person, and we embrace another logic -- the logic m'sinai. Second, we surrender the everyday will, which is very utilitarian and superficial, and we embrace another will -- the will m'sinai. This is not, as I told you before, just drush, homiletics: when the Rambam explains kabalas ol malchus shamayim [8] in krias shma, and when he explains the gemara lama kadma parshas shma l'parshas v'haya im shamo? sheyikabel alav ol malchus shamayim t'chila [9], he enumerates the elements of ol malchus shamayim: ahavaso v'yiraso v'talmudo, and talmud torah shehu ha-ikar hagadol shehakol taluy bo [10]. Talmud torah is an act; talmud torah means kabalas ol malchus shamayim. because talmud torah constitutes an act of surrender, of kabalas ol malchus shamayim, of accepting the harness of mitzvos. It is interesting that chazal said ol malchus shamayim; why not kabalas malchus shamayim? Because kabalas malchus shamayim means when malchus shamayim is convenient, when man has the impression that malchus shamayim is out to promote his every day business, when malchus shamayim is good, is acceptable, from a purely pragmatic or purely utilitarian viewpoint. That is why chazal have always inserted the word ol -- harness. Harness means regardless of the fact that kabalas malchus shamayim is sometimes very uncomfortable and requires of man sacrificial action, and that it is a heavy yoke. It is a yoke, but still the kabala must take place.

We must not yield – I mean emotionally, it is very important – we must not feel inferior, experience or develop an inferiority complex, and because of that complex yield to the charm – usually it is a transient and passing charm – of modern political and ideological sevoros. I say not only not to compromise – certainly not to compromise – but even not to yield emotionally, not to feel inferior, not to experience an inferiority complex. The thought should never occur that it is important to cooperate just a little bit with the modern trend or with the secular modern philosophy. In my opinion Yahadus does not have to apologize ... There is no need for apology – we should have pride in our Masorah, in our heritage.